

tv-udsendelse så hr. Søvnald sige, at det jo også var alt for galt, at disse talsmænd fra regeringen og regeringspartierne sagde, at det her bare kunne overstås på 3-4 dage.

Det er der jo aldrig nogen, der har sagt. Det har hr. Holger K. Nielsen heller ikke sagt i dag, men jeg må bare sige, at det er en misforståelse. Det er i hvert fald ikke repræsentanter, ansvarlige repræsentanter fra regeringen eller regeringspartierne, der har påstået, at med luftbombardementer kunne man løse det her problem på sådan en 3-4 dage. Det er simpelt hen forkert, og det er der selvfølgelig ingen som helst dokumentation for.

Hr. Holger K. Nielsen var meget inde på og kredsedde om sammensætningen af en implementeringsstyrke, når den på et eller andet tidspunkt skal sættes ind for forhåbentlig at håndhæve en våbenhvile og en aftale. Det er et vigtigt punkt.

Jeg synes, man skal understrege, hvad hovedformålet må være med på et tidspunkt at indsætte en international styrke for at gennemføre en aftale om våbenhvile. Det er at skabe tryghed for de fordrevne. Det er, hvad det handler om. Hvis ikke vi kan skabe tryghed hos de fordrevne og deporterede om, at nu kan de godt vende tilbage og leve i fred i Kosovo, så vender de ikke tilbage. Så når vi ikke de mål, der er sat.

Og derfor er det vigtigt, at den styrke, der sættes ind, skaber tryghed. Det kan man kun gøre, hvis det er en styrke med en vis robusthed, efter det, der er sket. Og jeg må sige, at jeg ikke efter det, der er sket, tror, at ubevåbnede observatører kan gøre det job. Og jeg tror heller ikke, det kan gøres, hvis ikke der er klarhed over kommandostruktur; så er jeg bange for, at en sådan styrke ikke får den robusthed, der gør, at kosovoalbenerne ønsker at vende tilbage.

Jeg er til gengæld enig i, at når man skal til at sammensætte en sådan styrke, skal man bruge megen opfindsomhed. Man skal gøre meget for, at en sådan styrke selvfølgelig tager sig så godt ud som muligt i området, og jeg mener, det er meget vigtigt at prøve på at sikre, at så mange lande kan deltage som overhovedet muligt, også lande, som ikke er medlemmer af NATO.

Jeg synes, Hr. Peter Skaarup bragte sig selv i en noget særegen situation i dag. Man må jo spørge: Hvad er det, der gælder? Det, som hr. Skaarup siger eller det, som hr. Peter Skaarup gør? For hr. Peter Skaarup tog jo stort set af-

stand fra NATO's politik og tog afstand fra regeringens politik, vores bidrag til NATO's linje.

Regeringens linje er at fortsætte det militære pres, udvikle det, samtidig med at alle forhandlingsmuligheder udnyttes fuldt ud. Men på trods af, at det altså er regeringens linje, så vil hr. Peter Skaarup dog gerne tage redegørelsen til efterretning. Det plejer jo at betyde, at man sådan i de store hovedlinier er nogenlunde enig i, hvad der er sagt. Sådan plejer det at være.

Derfor er jeg nødt til at sige, at jeg jo må takke for hr. Peter Skaarups tilslutning til det her, men jeg kan ligesom ikke rigtig bruge det til ret meget, for jeg ved ikke, om det er det, hr. Skaarup siger, jeg skal lægge vægt på, eller om det er det, hr. Skaarup gør. Og det har han ikke kunnet forklare.

Til hr. Peter Skaarup vil jeg også godt sige, at jeg ikke ved, om hr. Skaarup ikke vil forstå eller ikke kan forstå denne diskussion om landtropsper. Der er ingen NATO-lande, der taler for at indlede et felttog, hvor man skal kæmpe sig vej ind i Kosovo. Det er ikke på dagsordenen. Derimod har NATO planer liggende for at indsætte en implementeringsstyrke på 28.000 mand, som kan indsættes, efter der er indgået en våbenhvile og efter en politisk aftale. Og over det tema kan vi jo i fremtiden komme til at diskutere meget: Hvornår er tiden inde til at indsætte en styrke for at håndhæve våbenhvile og/eller aftale?

Til hr. Tom Behnke, som havde et forslag om et hospitalsskib og i det hele taget om hospitalsudstyr til hjælp i nødhjælpsarbejdet, kan jeg konstatere, at regeringen ikke fra UNHCR har modtaget en anmodning om at stille et sådant hospitalsudstyr til rådighed. Men det er også regeringens opfattelse, at vi vil se på alle gode ideer, og jeg vil gerne kvittere over for hr. Tom Behnke for den gode vilje til at hjælpe, der ligger bag forslaget, og love, at vi nøje vil vurdere, om der her er en mulighed for, at vi kan yde en særlig bistand.

Til sidst: Hr. Søndergaard sagde på et tidspunkt, at det var en myte, at der ikke var et alternativ til den linje, der nu følges, men det mener jeg faktisk ikke, der er. Jeg synes, hr. Jørgen Estrup sagde det fortræffeligt: Passivitet i denne situation ville have været utilgivelig. Den ville have været utilgivelig i forhold til den humanitære situation, men også politisk.

Og hr. Søren Søndergaard – og hr. Holger K. Nielsen i øvrigt med – har i denne her diskussion jo altså ét stort problem: at dem, som de si-